

עמ"ת 21499/01/17 - מדינת ישראל נגד אילן זדה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 21499-01-17 מדינת ישראל נ' זדה(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עוררת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אילן זדה (עציר)

החלטה

עסקינן בערר על החלטת בית המשפט השלום בראשון-לציון, במ"ת 17110-12-16 מיום 9.1.17, בגדרה הורה על שחרור המשיב בתנאי מעצר בית מלא ובתנאים מגבילים נוספים וערבויות כספיות.

רקע

1. כנגד המשיב ואחר (להלן: "**הנאשם 2**") הוגש כתב אישום האוחז שלושה אישומים בעבירות של סחר ותיווך בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א' לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 ותיווך בסם, לפי סעיף 14 לצו בדבר הסמים המסוכנים (יו"ש)(מס' 558), התשל"ה-1975. למשיב מיוחסים שני אישומים מבין השלושה שבכתב האישום.

2. על-פי העובדות המפורטות בכתב האישום, במהלך התקופה שבין יולי 2015 ועד נובמבר 2016, פעל סוכן משטרתי במאמץ לבער את נגע הסמים (להלן: "**הסוכן**"). בין הסוכן למשיבים קיימת הכרות קודמת ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היה המשיב חייל בשירות חובה.

על פי העובדות מושא האישום הראשון, נוצר קשר בין המשיב לסוכן ובמהלך דין ודברים מתמשך ביניהם וביחד עם מעורבותו של הנאשם 2, סחר המשיב בסם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 9.1864 ג' נטו בכך שמכר לסוכן את הסם האמור בתמורה לסכום של 5,500 ₪.

על פי העובדות מושא האישום השני, המשיב תיווך בעסקה בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 9.7538 ג' נטו. סמים אלו נמכרו לסוכן על-ידי הנאשם 2 בתיווכו של המשיב ובתמורה לסכום של 5,500 ₪.

3. בית המשפט קמא התרשם מהמלצתו החיובית של שירות המבחן בעניינו של המשיב, מחלופת המעצר שהוצעה לפניו ומנסיבותיו האישיות של המשיב, בהיותו צעיר, נעדר עבר פלילי, שזוהי לו ההסתבכות הראשונה בפלילים והורה על שחרורו בתנאים הנזכרים לעיל. בית המשפט קמא לא מצא מקום להורות על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, תוך הבהרה כי מעצר בפיקוח אלקטרוני, ככלל, אינו ננקט בעבירות כאלו המיוחסות למשיב, למעט כאשר קיים צורך להדק חלופה מוצעת, או כאשר אין די במערך הפיקוח האנושי

עמוד 1

המוצע. לצד זאת, התרשם בית המשפט קמא מקיומו של פער בין הנורמטיביות הנטענת על ידי המשיב וכפי העולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו, לבין חומרת העבירות המיוחסות לו. סופו של דבר, קבע בית המשפט כי יש להעדיף את שחרורו של המשיב בתנאים, מבלי לעצרו בפיקוח אלקטרוני.

טענות הצדדים

4. העוררת סבורה כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. נטען כי המקרה הנדון אינו נמנה על אותם מקרים חריגים שנקבעו בפסיקה, כחריג לכלל המעצר בעבירות סמים. לשיטת העוררת, לא ניתן לייחס למשיב את מידת האמון המתבקשת לצורך העדפת אמצעים שפגיעתם בחרותו פחותה. זאת, בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לו, לסוג הסם בו סחר ולכמותו, להיותו מעורה היטב בעולם הסמים כעולה מחומר הראיות ולביצוע העבירות מושא האישום השני בזמן שהמשיב היה עצור, תוך שהוא יצר קשר לצורך העסקה מתוך כתלי בית המעצר.

העוררת הוסיפה והדגישה את התרשמות שירות המבחן, לפיה קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, לאור קווי האישיות הילדותיים של המשיב, לאור קשייו לשתף בדפוסי התנהגותו, נטייתו לטשטש את קשריו החברתיים וחולשתו במצבי דחק ונוכח הזדמנויות להרוויח כסף, גם באמצעים בלתי חוקיים. העוררת סבורה כי התרשמויות אלו אינן הולמות את המלצתו הסופית של שירות המבחן. העוררת הוסיפה וטענה, כי ספק רב אם המפקחים שאושרו על ידי שירות המבחן יעמדו במשימתם, שכן הם התגוררו עם המשיב גם בתקופה שבה ביצע את העבירות המיוחסות לו, לכאורה, מבלי שהבחינו בכך.

5. המשיב טען, מנגד, כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לגישת המשיב, הצורך בפיקוח אלקטרוני נובע מאי דיוטה של חלופת המעצר ובהינתן כי במקרה הנדון נמצאה החלופה כמבטיחה את תנאי השחרור במידה מספקת, אין מקום להוסיף ולהכביר עליה תנאים נוספים כפיקוח אלקטרוני. ב"כ המשיב הצביע על קיומן של נסיבות המלמדות כי במקרה הנדון יש לחרוג מכלל המעצר הננקט בעבירות סמים, כגילו הצעיר של המשיב והיותו נעדר עבר פלילי, כמו גם חוות דעתו של שירות המבחן בעניינו. בנסיבות אלו, סבור הסנגור כי החלטת בית המשפט קמא משכללת נכונה בין מכלול הנתונים הצריכים לעניין.

שני הצדדים תמכו טענותיהם באסמכתאות.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בכתב הערר, בהחלטת בית המשפט קמא ובטענות הצדדים ולאחר שנתתי לבי למכלול השיקולים הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את הערר בחלקו. התרשמתי כי בית המשפט קמא איזן נכונה בין האינטרס הציבורי למוגנות מפני מעשים כאלו המיוחסים למשיב, לבין זכותו של המשיב לחרות, תוך פגיעה מידתית ככל הניתן בזכויותיו. לצד זאת, שוכנעתי כי יש להחמיר בקביעת התנאים המגבילים בעניינו של המשיב. בנסיבות המקרה הנדון ובהתחשב במאפייני המעשה והעושה, ראוי לבכר אמצעים הדוקים יותר מאלו שנקבעו על ידי בית המשפט קמא ולהורות על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני. בנוסף, ייאסר על המשיב לבוא במגע עם כל מכשיר טלפוני או אמצעי תקשורת מכל מין וסוג, למעט לצורך התקשרותו עם בני משפחתו, או עם בני המשפחה של מפקחיו.

7. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. עיקר הדיון מושא הערר שלפניי, עוסק באפשרות

להעדיף את השגת מטרות המעצר בתנאים שפגיעתם בחרות המשיב פחותה, שכן גם במקרים החמורים ביותר, לרבות בעבירות סמים המקימותחזקת מסוכנות סטטוטורית, מוטלתעלבית-המשפטהחובהלבחון אתנסיבות המעשה והעושה, ואת האפשרות לקביעת תנאים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה (ר' בש"פ 4185/03 **אביטן נ' מדינת ישראל** (14.5.03); בש"פ 6909/05 **סטופל נ' מדינת ישראל** (3.8.00)).

8. בחינה זו נעשית, כידוע, תוך התחשבות בעוצמת עילת המעצר, עוצמת הראיות והמסוכנות הנשקפת מהנאשם. ככלל, מסוכנותו של הנאשם נבחנת על פי "המעשה והעושה", קרי, המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, נסיבותיו האישיות, עברו הפלילי, התרשמות שירות המבחן מעניינו והמסוכנות הסטטוטורית הנלמדת ממהות העבירות המיוחסות למשיב (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 6700/04 **מדינת ישראל נ' גרה** (19.7.04)).

9. עם זאת, כשבעבירות סמים עסקינן, הכלל הוא מעצר, בעוד ששחרור לחלופת מעצר ייעשה במקרים חריגים (ר' בש"פ 1648/11 **אביטן נ' מדינת ישראל** (7.3.11); בש"פ 7083/08 **מדינת ישראל נ' אלימלך** (14.8.08)).

10. התרשמתי, כמו בית המשפט קמא, כי המקרה הנדון אכן נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים העדפת אמצעים שפגיעתם בחרות המשיב פחותה. חרף שמדובר בעבירות סמים בכמויות בלתי מבוטלות, בהיקף משמעותי ואשר אחת העבירות בוצעה, לכאורה, מבין כותלי בית המעצר, מדובר במשיב צעיר וללא עבר פלילי. בנוסף, תסקיר שירות המבחן בעניינו מצביע על סיכויי שיקום ראויים, הנלמדים מקיומן של שאיפות לחזור למוטב ולנהל אורח חיים נורמטיבי וכן לקחת חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן (ר' בש"פ 1997/12 **גמל נ' מדינת ישראל** (14.3.2012); בש"פ 1084/12 **בדרה נ' מדינת ישראל** (9.2.2012); בש"פ 726/16 **אלחייק נ' מדינת ישראל** (23.2.2016); בש"פ 2472/16 **זיתוני נ' מדינת ישראל** (3.4.16)).

11. עם זאת, אני מקבל את טענתה החלופית של העוררת, לפיה, ככל שלא יושב המשיב לבית המעצר, אין להסתפק בחלופה שאינה כוללת פיקוח אלקטרוני. למשיב מיוחסות עבירות סמים שאת חלקן ביצע, לכאורה, באמצעות שיחת טלפון ובהיותו במעצר. כמו כן, לאור התרשמות שירות המבחן לפיה המשיב נוטה להתנהג באופן אימפולסיבי במצבי קונפליקט ובמצבים בהם הוא עשוי להפיק רווח כלכלי מהיר, התרשמתי מקיומו של קושי מסוים במידת האמון שניתן לייחס למשיב. בנוסף, העבירות המיוחסות למשיב אינן כאלו המבוצעות, דרך כלל, מביתו וניכר כי הן מאופיינות, בין היתר, בשימוש באמצעי תחבורה ובמעבר בין מספר אתרים. בנסיבות אלו, שוכנעתי כי ראוי להדק את חלופת המעצר שאושרה על ידי בית המשפט קמא באמצעות פיקוח אלקטרוני. זאת, על פי הכלל הידוע, לפיוככלשהמסוכנותהנשקפתמהנאשםגבוההיותר, כרישלבכרחלופתמעצרהדוקהיותר (ר' בש"פ 567/16 **מלול נ' מדינת ישראל** (1.3.16); בש"פ 2528/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.4.11); בש"פ 6722/15 **ניג'ם נ' מדינת ישראל** (26.10.15)).

בנוסף, אני מורה בזאת כי למכלול התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, יתווסף תנאי מגביל האוסר על המשיב לעשות כל שימוש במכשיר טלפון או במכשיר תקשורת אחר כמחשב, למעט לצורך ביצירת קשר עם מי מבני משפחתו או בני משפחת מפקחיו ובנוכחות צמודה של אחד ממפקחיו. מובהר למפקחים כי מדובר בתנאי עיקרי של הפיקוח וכי הפרתו, קלה כחמורה, עלולה להביא להשבת המשיב למעצר של ממש.

תוגש חוות דעת היתכנות לבית המשפט קמא לעניין כתובת המעצר המוצעת ברחוב ----- 00 דירה 7, מודיעין. איש

הקשר המוצע - מר קובי דדיה טל: 00000000.

בית המשפט קמא יקבע דיון המשך מלפניו בחסות חוות דעת היתכנות.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ז, 12 ינואר 2017, במעמד
הצדדים.